

Vršovice 4.10.2009

Pozdrav: Milé děti, milé sestry a milí bratři, vítám vás na našich společných bohoslužbách a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíe

Introit: Ty jsi, Hospodine, spravedlivý, přímý ve svých soudech. Nalož se svým služebníkem podle svého milosrdenství. Ž 119,137.124

Píseň: 183

Modlitba: Pane Bože, radujeme se z nového dne, do kterého jsme se směli probudit. Děkujeme, že nám dáváš možnost poznávat kolem sebe všechny dary, které člověku nabízíš. Že se smíme těšit z přicházejících krás podzimu.

Děkujeme za všechna setkání, za přátelství, která pokračují i která vznikají s novým školním rokem. Děkujeme za nové poznání, které se dětem nabízí ve škole i ve školce. Za vztahy, které smíme prožívat v tomto sborovém společenství.

Chceme Tě poprosit, abys nás ujišťoval, že vstupuješ do našich životů, abys nás ujišťoval, že jsi s námi v radostech i starostech a ukazoval nám svoji cestu v životě Ježíše z Nazareta i v životě jeho učedníků, v životě církve.

Prosíme, otevírej naše srdce, abychom z tohoto shromáždění odcházeli v jistotě naděje, kterou otevíráš před námi i před celým svým stvořením.

Amen.

Čtení: Gn 11,1-9

Píseň: S387

Text: Mk 2,1-4

Vy, kdo se bojíte Hospodina, doufejte v Hospodina, je vám pomocí a štítem.

Ž 115,11

Podívejte se - jak se vám líbí taková krásná stavba? Líbí? No, mě vlastně také. Jak krásně síví světlo na jejím vrcholku. Ale ono to nebylo jen tak takovou stavbu uskutečnit. Jen si to poslechněte.

Byl to krásný nápad postavit něco tak velikého a skvělého. Všichni se do toho pustili s velkou chutí a s velkou vervou. A co tam bylo potřeba lidí. Potřebovali architekty, kteří by to celé namalovali. Potřebovali určitě tesaře. No řekněte, jak by také mohli stavět bez pořádného lešení? Potřebovali kameníky, kteří by upravovali kámen. Potřebovali malíře, aby to všechno krásně vymalovali a lidem se to líbilo. Potřebovali kuchařky, které by navařili a dělníci neměli hlad. Potřebovali zvířata, aby jim pomáhala tahat těžké kameny.

No - bylo tam lidí hrozně moc a práce jim šla pěkně od ruky. Tak to máme radost. Je to pěkné, když se lidé společně do něčeho pustí. Jenže - najednou to začalo váznout. Podívejte - kdo to tady je? Holčička. A pláče. Asi se ztratila. To jí nikdo nepomůže? Zkusíme se zeptat.

- Prosím vás, koukejte, haló, pane, nemohl byste se zastavit, tady se ztratilo dítě?

- Ale co vás nemá, já na takové věci nemám čas. To se nedá nic dělat. Já tady stavím obrovskou stavbu, tak se nemohu koukat, kde se co kolem děje. Podívejte, jak se mi to lešení pěkně daří. To je dřevo, co?

- Tak promiňte... Haló, vy - pomozte, tady se nám ztratilo dítě!

- Nevidíš, já právě tesám kámen. A podívej se na naši stavbu, už to máme skoro hotové. To je krása, co?

- Tak tady nám určitě pomohou. Paní, prosím vás, tady se ztratilo dítě, neví, kde má rodiče, nevíte náhodou...

- Je mi moc líto, ale já musím vařit. Vařím pro ty, kdo pracují na té velké, krásné stavbě. Všechno ostatní musí počkat. To se nedá nic dělat. Až bude stavba hotová, to je teď nejdůležitější.

Milé děti, jakoby mě nikdo neslyšel. Každý vidí jenom tu skvělou stavbu. Jeden druhému nenaslouchají, jeden druhého neslyší, každý mluví jenom o tom svém, každý vidí jen tu velikou, krásnou stavbu. Už si ani nerozumí. Pro samou stavbu zapomněli jeden na druhého, přestali se dívat, jestli někdo nemá trápení, přestali se radovat, přestali se dívat kolem sebe, viděli jen a jen tu skvělou stavbu.

Přestali si rozumět. To je to zmatení jazyků.

Píseň: Zp 3

Co s tím? Co si jen počít s tím, že si lidé nerozumějí? Jde s tím vůbec něco dělat?

Povím vám příběh. Kdysi dávno se narodila manželům Kellerovým krásná holčička. Měli z ní velikou radost a také velikou starost, když holčička Helena onemocněla.

"Jak to s ní vypadá, pane doktore?" zeptá se otec polohlasně. Starý doktor se ohlédne a sejde po schodech dolů do zahrady, aby paní Kellerová nemohla jeho slova slyšet: "Říkám to velice nerad, věřte mi, ale... měl byste svou paní... připravit na nejhorší. Je mi to moc líto... Je to těžká mozková choroba. A já opravdu nevím o jediném případě kdy by to děcko přežilo. A Helence je rok a půl... Prakticky nemá naději. Medicína je někdy strašné řemeslo..."

Ale Helenka nezemřela. Jenže po té zlé nemoci neviděla a neslyšela. Zkuste, děti, zavřít oči. Nevidíte nic, ale slyšíte mě dobře. Když vás oslovím, vy víte, že na vás mluvím a můžete mi odpovědět. Když si zacpete uši, abyste nic neslyšeli, musíme se naučit dorozumívat nějak jinak. Kdybyste neslyšeli od malička, tak by se s vámi museli rodiče učit a ukazovat vám věci a popisovat je jinou řečí. Řečí bez zvuků, řečí znakovou.

Ale co měla dělat Helenka, která neviděla i neslyšela? Bylo možné se s ní domluvit, bylo možné si s ní popovídat? Helenka měla milující rodiče a ti se moc snažili. Sami zkoušeli, jak nejlépe se s Helenkou dorozumět, ale když bylo Helence 7 let, pozvali k ní vychovatelku, slečnu Sulivanovou, aby jim pomohla pro Helenku otevřít svět.

Když je venku hezky, trávíme s Helenou téměř všechnen čas v zahradě. Po snídani chodíváme ven "pozorovat" lidi při práci. Helena se už naučila trochu šít, plést a háčkovat. Hlavně se jí ale snažím naučit chápat, co se kolem ní děje, a učím ji některým slovům. Upravila jsem pro ni prstovou abecedu pro hluchoněmé a téměř pořád jí píšu na ruku názvy předmětů, se kterými se setkává. Občas sice náhodně použije znak pro některé slovo - PANENKA, HRNEK, PES, MLÉKO, MÍČ, BONBON... ale vůbec nechápe jeho význam, stejně jako nechápe význam mého psaní na její ruku. A především neví, že každá věc na světě má své jméno...

Byly jsme s Helenou v zahradě. Došly jsme k pumpě. Podala jsem Heleně hrneček, nastavila jí ruku pod pumpu a začala do hrnečku pumpovat vodu. Voda přetekla a rozlila se jí po ruce - a vtom jsem jí napsala do dlaně volné ruky V-O-D-A. Zůstala náhle stát jako přimražená, hrnek jí vypadl z ruky a její tvář dostala nový, neznámý výraz.

Najednou mnou projelo něco jako mlhavá, nejasná vzpomínka, záblesk vrátivší se myšlenky...Pochopila jsem, věděla jsem, že V-O-D-A je název toho divného, chladného NĚČEHO, co stéká po mé ruce!!! Toto jediné slovo probudilo moji duši k životu, dalo jí světlo, naději, radost!...

*Rychle si dřepala na bobek, dotkla se země a chtěla znát její název. Pak ukázala na pumpu, na hrnek, na mě, - na každou věc, které se dotkla, - chtěla znát jejich jména. Byla strašně rozrušená, posedla ji obrovská touha po poznání!...
Během několika hodin se naučila znát třicet slov.*

Píseň: S372

Podívejme se na znovu na tuto stavbu. Skutečně krásná. Tato stavba je označená jako div světa. Ale když vám řeknu, že se Helenka naučila komunikovat s okolím, že vystudovala, naučila se několika cizím jazykům, že se dorozumívala nejen dotekovou abecedou, ale měla i schopnost číst lidem ze rtů doteky konečky prstů a nakonec se sama naučila mluvit, že pomáhala lidem s postižením po celém světě - tak ta veliká stavba, kterou lidé chtěli postavit, vypadá naprosto zbytečně.

Najednou vidíme, co je důležité. Umět spolu mluvit, naslouchat tomu, co říká ten druhý. Být tu pro druhého člověka. Tak, jako ti čtyři přátelé, kteří přinesli svého nemocného kamaráda za Ježíšem, aby mu pomohl. Tak, jako tu byli rodiče a slečna Sullivanová pro Helenku. Když jeden druhému chce porozumět, když ho má rád, dokáže s ním hovořit, i když je to tak těžké jako v případě Helenky Kellerové. A pak to najednou jde. Pak si lidé mohou porozumět. To je to, z čeho má Pán Bůh radost. To je to, v čem nám chce pomáhat. O tom nám vypráví příběhy o Ježíši z Nazareta. Proto je čteme, proto nám dávají sílu, proto byly pomocí Heleně Kellerové.

A tak si dnes všechny ty tři příběhy zapamatujeme. Ten o veliké stavbě, krásný příběh o Heleně Kellerové i ten kousek příběhu o přátelích, kteří se nedali odbýt, aby našli pomoc pro svého nemocného druha. A budeme prosit, aby nám Pán Bůh pomáhal slyšet a mluvit s lidmi kolem nás.

Amen.

Píseň: S166

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. Jako milované děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá.

Ef 4,32-5,2

Požehnání: Ať vám milost dělá život krásným a bohatým před Boží tváří, láska ať vás provází a hřeje
a ať vás brání před chladem a mrazem lidské zloby
a Boží pravda ať vám svítí na cestu, když se moci chopí tma. Amen.

Píseň: 489